

ת"פ 19002/08/15 - מדינת ישראל נגד איתן חיימוב

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 19002-08-15 מדינת ישראל נ' חיימוב

בפני
בעניין: כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

איתן חיימוב על ידי בא כוחו - עו"ד ציון
שמעון

הנאשמים

גזר דין

כללי

הנאשם הורשע, עפ"י הודייתו ובמסגרת הסדר טיעון שכלל אך את תיקונו של כתב האישום אך לא כלל הסכמות לענין העונש, בעבירה של גניבה בידי עובד ציבור (מקרים רבים), לפי סעיף 390 תשל"ז - 1977.

עפ"י הנטען בכתב האישום, הנאשם, יליד 1983, עבד החל משנת 2006 במרכז הרפואי לגליל בנהריה וזאת בין היתר כמפעיל חניון בתשלום לבאי בית החולים. בין עיסוקיו הוא היה אחראי על עמדת תשלום ידנית בחניון. בין התאריכים 30.10.11 ועד 05.12.11, עת עבד הנאשם כקופאי, הוא גנב לכיסו כספים במזומן שנמסרו לו על ידי מבקרי בית החולים כתשלום עבור שימוש בחניון וזאת במאות מקרים ובסכומי כסף שהצטברו לסך של 12,120 ₪. אופן ביצוע העבירה היה כדלהלן: הנאשם נהג להנפיק בתחילת כל משמרת מדבקות פטור מתשלום על מנת שתהיינה זמינות עבורו; גבה מהמבקרים תשלום של 20 ₪ לחניה; הפקיד את התשלום בקופה, אך נמנע מללחוץ על מקש המזומן בקופה ונמנע מלהנפיק קבלה. במקביל, נהג להדביק את המדבקות לעיל על כרטיסי החניה באופן שאפשר למבקרים להוציא את רכבם מהחניון. כך, נמנע הנאשם מרישום התקבול והמבקרים הוציאו את רכביהם מהחניון. כאשר הצטברו בקופה סכומי כסף גבוהים, נטל הנאשם חלק מהכסף לכיסו. כתב האישום מתייחס ל 8 ימי עבודה ולמאות מקרים שונים בהם גנב הנאשם סכום המצטבר, כאמור לעיל, לכ 12,000 ₪.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן הכין תסקיר אודות הנאשם. להלן עיקריו: הנאשם הינו בן 33, נעדר עבר פלילי, מתגורר בחיפה, אב לשני ילדים בגילאי חצי שנה ו 7, סיים 12 שנות לימוד ללא בגרות ולאחר מכן שירת שירות מלא ביחידת המסתערבים ולדבריו היה מעורב בפעילויות מבצעיות רבות. לאחר שחרורו עבד בעבודות אבטחה ובהמשך השלים תעודת בגרות. הנאשם עובד בבית החולים משנת 2006, כיום כאחראי אריזות מטבח. לדבריו, מזה 4 שנים לומד לתואר ראשון בכלכלה ומדעי המדינה במכללה האקדמית גליל מערבי ומעוניין להמשיך ללימודי ראיית חשבון. שירות המבחן עמד על הרקע

עמוד 1

המשפחתי וציין כי אחד מאחיו מרצה כיום עונש מאסר. הנאשם לקח אחריות על מעשיו וביטא חרטה וצער רב. שירות המבחן התרשם כי מדובר בחרטה וצער כנים. לדברי הנאשם, מעשיו בוצעו בתקופה רגשית קשה בחייו בה טרם אובחנה מחלת בתו (חולה בצליאק) שסבלה אותה עת מבעיות רפואיות לא מאובחנות. מחלת בתו הביאה את המשפחה לחובות כלכליים ולדבריו הוא ניצל את עבודתו כדי להשיג כסף קל. הנאשם מסר כי הוא מחזיק בערכים נורמטיביים ומבין את חומרת מעשיו. עוד מסר, כי הרשעתו עלולה להביא לפיטוריו וכן עלולה לפגוע בהתקדמותו המקצועית. שירות המבחן התרשם כי הנאשם חש בושה עמוקה ממעורבותו בפלילים וכי מדובר באדם מבוגר ואחראי המנהל בדרך כלל אורח חיים נורמטיבי אשר מבין את חומרת מעשיו. על רקע כלל נתוניו ועל רקע התרשמות שירות המבחן, צוין כי הסיכוי להישנות עבירות דומות בעתיד הינו נמוך. הנאשם הביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי כדי לעמוד על המניעים שהובילו אותו לביצוע מעשיו. שירות המבחן מסר אודות לבטוי - מחד, חומרת העבירה אשר בוצעה כלפי מעסיקו; ומנגד, היות הנאשם אדם חיובי ביסודו, נעדר עבר פלילי אשר ממשיך להיות מועסק בבית החולים נהריה, לומד בלימודים אקדמיים ומנסה לבנות את עתידו. לכן, הומלץ על של"צ למשך 240 שעות, פיצוי וכן העמדתו במבחן לתקופה של 18 חודשים במסגרתו ישולב הנאשם במסגרת טיפולית שתפגיש אותו עם דפוסי התנהגותו המכשילים ותאפשר לו המשך התפתחות והתמודדות בחייו. בנוסף, המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעתו.

ראיות הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם הציג תעודות מתקופת שירותו הצבאי המעידות על הצטיינותו אותה תקופה ועל כך שהוא הוערך כבעל רמה אישית גבוהה, מוסר גבוה וכן יכולות חיוביות נוספות. הנאשם שירת ביחידת המסתערבים של מג"ב איו"ש וזכה, כאמור לעיל, להערכת מפקדיו. עוד הוצגו מסמכים המעידים על כך שלאחר שחרורו הוא עבד, לשביעות רצון מנהליו, כמאבטח תחבורה ציבורית וכן הוצגו מסמכים אודות לימודיו במכללה האקדמית גליל מערבי.

טיעוני המאשימה לעונש

במסגרת טיעוניה לעונש, עמדה המאשימה על הערך המוגן שנפגע והוא שמירת רכוש הציבור וכן האמון הנדרש בין מעביד לעובדיו כדי שיהיה ניתן לקיים עסקים בצורה מיטיבית.

המאשימה הפנתה לכך כי מדובר במעשים שנעשו משך תקופה של למעלה מחודש, ב 16 הזדמנויות שונות, תוך תכנון מוקדם ותחכום. קרי, אין מדובר במעידה חד פעמית.

נטען, כי בעבירות מסוג זה אין מקום לייחס משקל רב להיעדר עבר פלילי שכן אלה מבוצעות בד"כ על ידי אנשים נעדרי עבר פלילי הזוכים לאמון רב מצד מעסיקיהם. זו גם הסיבה שהפסיקה הדגישה את החשיבות שבענישה מרתיעה כלפי הכלל ולנוכח הקלות היחסית שבביצוע גניבות על ידי עובדים.

המאשימה הפנתה לפסיקה הבאה ממנה עולה כי רמת הענישה בנסיבות העניין צריכה לנוע ממספר חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד שנת מאסר. כך, בע"פ (מחוזי ת"א) 9963-01-10 מ"י נ' שווילי, 7.4.10 החמיר בית המשפט המחוזי בעונשו של עובד במפעל תכשיטים שגנב ב 3 הזדמנויות שונות תכשיטים בסכום כולל של \$ 2,000

והעמיד את עונשו על 8 חודשי מאסר (בעל עבר שאינו מכביד. בית המשפט התייחס לאופי ניהול משפטו, לביטול דיונים, ל"היעלמותו" אשר חייבה מחיקת כתב האישום והגשתו מחדש, ועוד); בת.פ. (מחוזי חיפה) 10395-08-11 מ"י נ' פלוני, 4.3.12, הושתו 12 חודשי מאסר על שוטר שגנב מספר פעמים כספים שהופקדו בכספת התחנה בה שירת והסתכמו לכ 10,000 ₪; ובע"פ 1576/93 כהן נ' מ"י, 13.9.93 שם נדון עניינו של אחראי גזברות באגודה שיתופית ששלח יד בקופת האגודה ונדון ל 19 חודשי מאסר בפועל וזאת לאחר שניהל את משפטו.

המאשימה סברה שאין לקבל את המלצות שירות המבחן שאינן מאזנות נכונה בין חומרת העבירה לבין נתוני הנאשם וכן טענה כי בנסיבות העניין אין כל מקום לביטול ההרשעה.

לכן, נטען כי בנסיבות הנאשם יש להשית מאסר לריצוי בעבודות שירות, וכן קנס ופיצוי בסכום שנגנב.

בהתייחס לשאלתי מה צריך להיות האופן והמשקל שיש לייחס לשיהוי שבהגשת כתב האישום, נטען כי ההתחשבות בכך צריכה להיות בכך שלא יושת על הנאשם עונש מאסר של ממש אלא בעבודות שירות בלבד.

טיעוני ב"כ הנאשם ודברי הנאשם

ב"כ הנאשם טען כי יש לקבל את המלצת שירות המבחן בכל רכיביה ובכלל זאת - בהקשר לביטול הרשעת הנאשם.

נטען בהקשר זה כי מבלי להקל ראש במעשיו של הנאשם, יש ליתן את הדעת לסכום הנמוך יחסית שנגנב, מחד, ולנתוני הנאשם, מנגד.

מדובר באדם צעיר ונורמטיבי שנתן את כל כולו במסגרת שירותו הקרבי בצבא ומאז שחרורו מהצבא עבד לפרנסתו וכן לומד במקביל.

מעשה הגניבה בוצע על רקע נסיבות ייחודיות (מחלת בתו) ואין מדובר במי שמאופיין בנורמות עברייניות או יש חשש שישוב ויבצע עבירות כאלה או אחרות.

נטען, כי הן האינטרס הציבורי והן האינטרס האישי ישתלבו להם יחדיו באם תאומץ המלצת שירות המבחן.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה המתאימה לשיטתו לנסיבות העניין (ת.פ. שלום ים) 38734-01-14 מ"י נ' מקוביצקי ואח', 21.5.15 וכן טען כי הפסיקה אליה הפנתה המאשימה אינה תואמת את נתוני המקרה שלפנינו.

הנאשם, בדברו בטרם גזר הדין, הביע את צערו הרב על מעשיו ואת חרטתו. הנאשם הביע נכונות להתנדב בכל מוסד אליו ישוב כדי "להתנקות", כהגדרתו.

דין ומסקנות

עוד בטרם אתייחס להליך הבניית הענישה, אציין כי לשיטתי אין מקום בנסיבות הענין לבטל את הרשעת הנאשם. סוגיית אי ההרשעה (או ביטול ההרשעה, כבענייננו) הינה מקדמית להתוויית והבניית הענישה. אפנה בנדון לאמור בת.פ. (שלום כ"ס) 51799-12-10 מ"י נ' זגדון, 19.3.13 (כב' השופט מיכאל קרשן) המקובלים עליי.

אזכיר, כי אי הרשעה הינה החריג לכלל. משנקבע כי אדם בגיר עבר עבירה כלשהי, ככלל יש להרשיעו. יחד עם זאת, לבית המשפט קיימת סמכות, במקרים יוצאי דופן וכאשר אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה, להימנע מהרשעה (ע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל, פ"ד נ"ב(3), 337). משכך, כאשר מצטרפים להם שני גורמים: פגיעה בשיקום הנאשם; וסוג עבירה המאפשר לוותר בנסיבות המקרה על הרשעה ומבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים, ניתן להימנע מהרשעה.

בענייננו, סבורני כי הנאשם לא הרים את הנטל ביחס לשני התנאים המצטברים לעיל. ראשית, מעשי הנאשם, שבהיותו עובד ציבור שלח ידו לקופת בית החולים, מקשים עליו לעבור את התנאי הראשון (סוג עבירה המאפשר אי הרשעה). הנאשם אף לא עמד בתנאי השני (פגיעה בשיקום הנאשם). מלבד אמירה כללית כי הוא עשוי למצוא עצמו מפוטר מבית החולים (שם המשיך לעבוד, כך עולה, גם לאחר גילוי מעשה הגניבה), לא הובאו ראיות בנדון. אפנה בנדון לע"פ 9893/06 לאופר נ' מ"י, 31.12.07 שם צוין, כי יש להניח כי המעסיק יכול לשקול את המעשים, לגופם, במנותק משאלת ההרשעה; וכן אפנה לרע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מ"י, 10.11.14 שם צוין כי טענה בדבר נזק קונקרטי טעונה תשתית ראיתית מתאימה. זאת ועוד, בענייננו, יש להניח כי בית החולים - מעסיקו של הנאשם בעת ביצוע העבירה וגם כיום - מודע היטב לכלל נתוני האירוע. ספק באם המשך העסקתו יוכרע רק על בסיס השאלה האם הוא הורשע אם לאו. חזקה על רשויות בית החולים שישקללו את כלל הנתונים ועברו התעסוקתי של הנאשם לצורך זה. נתתי דעתי בהקשר זה להמלצת שירות המבחן. ואולם, כפי שצינתי לעיל, לא מצאתי כי שני התנאים מולאו וכן אפנה לכך כי תסקירי שירות המבחן, על אף ההערכה למקצועיותם, מהווים המלצה בלבד ועל בית המשפט להפעיל שיקול דעתו לאור נתוני המקרה והלכות בית המשפט [ור' בהקשר זה האמור בע"פ 8465/14 כרכי נ' מ"י 24.8.15].

ולגופו של עניין - כקבוע בחוק העונשין (תיקון 113) העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו; ובקצרה, העונש הראוי לעבריין יגזר ממידת אשמו ומחומרת מעשיו. תיקון 113 הגדיר את ההיררכיה בין שיקולי הענישה, וזאת לפי הסדר הבא: הלימה, שיקום, הגנה על שלום הציבור, הרתעה אישית והרתעת הרבים. בעוד שיקול ההלימה הוא שיקול גמולי; יתר השיקולים הינם שיקולים תועלתניים (ולהרחבה, ר' את מאמרו של ד"ר עמי קובו, מבחן הולם למערכת המשפט, ירחון עורך הדין, ינואר 2014 עמ' 76).

קביעת העונש נעשית במספר שלבים כאשר בשלב הראשון יש לקבוע את מספר האירועים. בענייננו, לא היתה מחלוקת כי מדובר באירוע יחיד. אכן, מדובר במספר מקרי גניבה אך אלה בוצעו בתקופה תחומה וקצרה יחסית ולכן מתקיים ביניהם קשר הדוק המצדיק הגדרתם כאירוע אחד. המתחם לעיל, כידוע, הינו מתחם נורמטיבי אובייקטיבי, כאשר לשם כך נלקחים במסגרת השיקולים: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בערך זה; (2) מדיניות הענישה הנהוגה; ו(3) נסיבות הקשורות בביצוע העבירה. המתחם מתייחס למקרה קונקרטי ולא ניתן לקבוע מראש

מתחם על פי העבירה בלבד (ור' בנדון, לדוגמה, האמור ברע"פ 4088/13 **אחמד הדרי נ' מ"י**, 11.6.13; וע"פ 8641/12 **סעד נ' מ"י**, 5.8.13).

לגבי הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה הינו הערך של שמירת רכוש הזולת ולא פחות חשוב מכך - האמון ביחסי עובד - מעביד שבלעדיו לא ניתן לקיים עסקים ומוסדות. בענייננו, הנאשם מוגדר כ"עובד ציבור" והנכס שגנב הינו נכס המדינה ובכך יש משנה חומרה. יחד עם זאת וכדי לשים את הדברים בהקשר הנכון, לא דומה הנאשם שבפנינו לעובדי ציבור אחרים שעניינם חמור בהרבה, כגון המקרה שהובא על ידי המאשימה בטיעוניה לעונש באחד מגזרי הדין שהציגה המאשימה (גניבה על ידי שוטר - בת.פ. (מחוזי חיפה) 10395-08-11 **מ"י נ' פלוני**, 4.3.12). במילים אחרות, היות הנאשם שומר בחניון של בית חולים ממשלתי הינו שולי ואינו בעל משקל של ממש בענייננו. מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה נמוכה - בינונית.

לגבי נסיבות העבירה - אפנה בנדון לעובדות כתב האישום המתוקן - מדובר במי שניצל את תפקידו כקופאי בחניון בית החולים ובין התאריכים 30.10.11 ועד 05.12.11, שלשל לכיסו כספיהם של מאות מבקרים ששילמו (כך חשבו לפחות) עבור חניית רכביהם בחניון בית החולים. יחד עם זאת, מדובר ב 8 ימים "בלבד" בהם פעל הנאשם והסכום הצטבר לכ 12,000 ₪.

מדיניות הענישה שהוצגה על ידי המאשימה מקובלת עלי - היינו, בין מספר חודשים שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד כ 12 חודשי מאסר.

השלב הבא בו יש להכריע הוא האם יש מקום בנסיבות עניין או בנסיבות של הנאשם לסטות מהמתחם לעיל, אם לקולא משום שיקולי שיקום; ואם לחומרה משום שיקולי הגנה על הציבור.

בענייננו, סבורני כי יש לסטות לקולא מהמתחם לעיל, וזאת משני טעמים:

הראשון והעיקרי, הוא משיקולי שיקום. בהקשר זה אין לי אלא להפנות לנתונים שצוינו בתסקיר שירות המבחן. עומד בפנינו אדם צעיר, נעדר עבר פלילי אשר שירת שירות צבאי משמעותי. הנאשם נשוי ואב לשני ילדים, עובד לפרנסתו וכן לומד במקביל. הנאשם לקח אחריות על מעשיו והתרשמות שירות המבחן היתה כי אין מדובר בלקיחת אחריות כלפי חוץ בלבד. אכן, אין מדובר בנאשם שנמצא במהלכה של דרך שיקומית "קלאסית", דוגמת נאשמים שבעברם הרשעות רבות או שמצויים בהליכי גמילה. ועדיין, אין הדבר אומר כי לא ניתן לחרוג משיקולי שיקום גם בעניינם של נאשמים בעלי נתונים שכאלה. השתתף מאסר בפועל, גם בעבודות שירות, עשויה להסיג את הנאשם לאחור - הן מבחינה תעסוקתית והן מבחינת לימודים. זאת ועוד, יש ליתן את הדעת להליך הטיפול שהוצע על ידי שירות המבחן ושיש למצותו. מכיון שאחת מהגדרות המושג "שיקום" היא הקניית הכישורים להתמודד עם הגורמים הפנימיים והחיצוניים אשר הביאו את הנאשם לביצוע העבירה (ר' גבריאל הלוי, **תורת דיני העונשין** (כרך ג, 2010) בעמ' 674-686), סבורני כי הנאשם אכן נמצא על מסלול שיקום. לכן, ובנסיבות המקרה הקונקרטי של תיק זה, יש לטעמי לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם.

השני, משום השיהוי המשמעותי שבהגשת כתב האישום. כאמור לעיל, הנאשם ביצע את מעשה הגניבה בסוף שנת

2011. כעולה מהרישום בסיפא של כתב האישום (מספר תיק הפל"א המשטרתי) החקירה נפתחה אף היא בשנת 2011. התיק הגיע לפרקליטות בשנת 2013 (לא הובהר בשל אילו טעמים) וכתב האישום הוגש רק בתאריך 10.8.2015, היינו כ 4 שנים לאחר ביצוע המעשים. על פני הדברים, לא היתה כל סיבה לשיהוי זה והמאשימה לא נתנה כל הסבר לכך. בהקשר זה, יש להביא בחשבון את הנזקים הנגרמים לנאשם כאשר הליך פלילי תלוי ועומד מעל ראשו תקופה כה ארוכה. בע"פ 2103/07 **הורוביץ נ' מ"י**, 31.12.2008 אף צוין כי: **"במקרים קיצוניים בהם מדובר בהתמשכות הליכים משמעותית שאין לה הצדקה סבירה, ובשים לב ליתר הנסיבות, יהא אכן מקום לפטור נאשם מעונש מאסר בפועל"**; ובע"פ 8421/12 **בן חיים נ' מ"י**, 29.9.13, עמד בית המשפט על נזקי התמשכות ההליך הפלילי - היחלשות כוח ההרתעה של העונש והסבל הנפשי הנגרם לנאשם כאשר עננת ההרשעה הפלילית עומדת מעל ראשו ועלולה אף למנוע אפשרות שיקום.

לכאורה, סוגיית השיהוי צריכה לקבל ביטוי בתוך המתחם (ר' ס' 40יא (10) - חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה). יחד עם זאת, במצבים בהם חלופי הזמן הינו משמעותי ובלתי סביר, ייתכנו מצבים בהם השתת הענישה, אף ברף התחתון של מתחם הענישה, לא תיתן מענה הולם לשיהוי זה. במילים אחרות, יהיו מצבים בהם קביעת העונש ברף התחתון של מתחם העונש לא תביא לתוצאות צודקות, ובמצב שכזה יהיה מקום לחרוג לקולא אף ממתחם העונש ההולם. חריגה מהמתחם לקולא, משום שיהיו ניכר ובלתי סביר, נובעת מסמכותו של בית המשפט להקל בעונש משום שיקולי צדק ומתוקף הדוקטרינה הכללית של הגנה מן הצדק. אפנה בהקשר זה לאמור בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בת"א (כב' השופט חאלד כבוב) בת.פ. (מחוזי ת"א) 44959-08-14 **מ"י נ' רובינסון**, 13.7.16, שם אומצה הגישה לעיל בהליך שהוגש כ 5 שנים לאחר תחילת החקירה. בענייננו, מדובר "רק" ב 4 שנים, אך היקפו של התיק קטן בהרבה וכפי שצוין לעיל, לא ניתן לכך כל הסבר (עוד ר' בנדון הצעתחוקהעונשיו (תיקוןמס' 128) (הבנייתשיקולהדעתהשיפוטיבענישה) התשע"ו- 2016; מאמרו של פרופ' אורן גזל-אייל, **חריגה ממתחם העונש ההולם**, ספר דורית בייניש; וכן ר' ההלכות לעניין הקלה בעונש על בסיס הדוקטרינה של סעד מן הצדק - ע"פ 4855/02 **בורוביץ נ' מ"י**, פ"ד נט(6) 776; ; ע"פ 6145/10 **פלוני נ' מ"י**, 21.8.13; ע"פ 481/12 **פלוני נ' מ"י**, 30.12.14; ע"פ 10715/08 **ולס נ' מ"י**, 1.9.09; ע"פ 5124/08 **ג'אבר נ' מ"י**, 4.7.11; ע"פ 3355/10 **פלוני נ' מ"י**, 28.12.11).

לפני סיום אפנה לדברים שנכתבו בפס"ד סעד לעיל (פסקה יט-כ'): **"ואל נשכח, כי בסופו של יום הענישה, גם בניסיונות ההאחדה, היא אינדיבידואלית בשורתה התחתונה"**. אין מדובר בפעולות "חישוב" אלא בפועל יוצא של משתנים וערכים רבים, מתנגשים ונוגדים לא פעם. וכפי שצוין בע"פ 5833/12 **פלונית ואח' נ' מ"י**, 12.9.13: **"עניין לנו במלאכת מחשבת ולא במלאכת מחשבו"**.

בהתחשב בכלל השיקולים לעיל, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

- צו מבחן לתקופה של 18 חודשים.
- צו שרות לתועלת הציבור בהיקף של 240 שעות. כאמור בתסקיר, שירות המבחן הכין תכנית קונקרטית (ספריה עירונית קרית מוצקין). שירות המבחן יעדכן הנאשם וכן את בית המשפט אודות מועד תחילת השל"צ.

ביהמ"ש הסביר לנאשם את משמעות צו המבחן וצו השרות לתועלת הציבור. הנאשם הוזהר שאם לא ימלא אחר הצווים יהיה רשאי בית המשפט לבטלם ולגזור עליו עונש ראוי נוסף.

· מאסר לתקופה של 8 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מהיום והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע.

· מאסר לתקופה של 4 חודשים, וזאת על תנאי למשך שנתיים מהיום והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון.

· פיצוי לבית החולים בסכום של 15,000 ₪. הפיצוי ישולם עד לתאריך 1.2.17.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

המזכירות תשלח עותק מהחלטה זו לשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ד אלול תשע"ו, 27 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.